



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 988/2025
17.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Бобана Вучковића, због два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Бобана Вучковића - адвоката Здравка Ђукановића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 17К.бр.1031/23 од 26.12.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 351/25 од 22.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бобана Вучковића - адвоката Здравка Ђукановића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 17К.бр.1031/23 од 26.12.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 351/25 од 22.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 17К.бр.1031/23 од 26.12.2024. године окривљени Бобан Вучковић је оглашен кривим због извршења два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. КЗ и кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за два кривична дела из члана 194. став 3. КЗ казна затвора у трајању од по 2 године, а за кривично дело из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци, те је окривљени затим осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 19.07.2023. године до 05.12.2023. године, те у периоду од 11.01.2024. године до 14.02.2024. године, као и од 05.06.2024. године када је лишен слободе па до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања изречене казне.

Истом пресудом оштећени су упућени да имовинскоправни захтев остваре у парничном поступку. Окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, а о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 351/25 од 22.05.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду, окривљеног Бобана Вучковића и његовог браниоца - адвоката Здравка Ђукановића, па је потврђена пресуда Другог основног суда у Београду 17К.бр.1031/23 од 26.12.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Бобана Вучковића - адвокат Здравко Ђукановић, због повреда закона из члана 16. став 5, члана 68. став 1. тачка 10) и члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Другог основног суда у Београду 17К.бр.1031/23 од 26.12.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 351/25 од 22.05.2025. године и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацили захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног Бобана Вучковића као разлог за подношење захтева за заштиту законитости формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац у својим даљим наводима, којима образлаже постојање по њему ове повреде, суштински, по налажењу Врховног суда, само оспорава правилност утврђеног чињеничног стања у побијаним нижестепеним пресудама, истицањем да осим исказа малолетних оштећених АА и ББ, који су дати у истрази, нема других доказа да је окривљени у критичном периоду над малолетним оштећенима вршио насиље и учинио два кривична дела насиље у породици из члана

194. став 3. КЗ, као и да, осим исказа оштећене ВВ, ниједним другим доказом није доказано да је окривљени користио нож у односу на ову оштећену, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног, иако формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП), суштински својим наводима у образложењу захтева указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду одредбе члана 16. став 5. ЗКП, истицањем да, иако у конкретном случају није на несумњив начин утврђено да је окривљени извршио кривична дела која су му стављена на терет, суд није сходно начелу *in dubio pro reo* решио у корист окривљеног, већ је донео осуђујућу пресуду. Осим тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП, истицањем да окривљеном није током поступка пружена могућност да се изјасни о свим чињеницама и доказима који га терете, односно да износи чињенице и доказе који му иду у корист и да поставља питања сведоцима – малолетним оштећенима АА и ББ.

Како повреде одредаба члана 16. став 5. и члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Такође, бранилац окривљеног као разлоге подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, истицањем да су нижестепени судови приликом изрицања кривичне санкције окривљеном повредили одредбе чланова 42. и 54. КЗ и цитирајући само при томе одредбу члана 54. став 1. и 3. КЗ.

Међутим, како бранилац даље у образложењу захтева, осим цитирања одредбе члана 54. став 3. КЗ, ни једном речју не указује у чему је то суд повредио наведену одредбу, тачније коју то конкретно околност која је обележје кривичног дела је двоструко вредновао, дакле како бранилац окривљеног у поднетом захтеву не указује јасно и прецизно у чему се конкретно састоје повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник,
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**